

ÁLOMKISASSZONY TÁMADÁSA

Álomkisasszony a Rossmann előtt
szövi rejtélyes terveit.
Feketelyukat vág a falba.
Berohan. Kihozza Mona Lisát.
Ilyesmik.

Elárvultnak tűnik.
Oldalaz, tekergeti tincseit,
mégis úgy érzem, jobb, ha nem hergelem.
Így néma csodálattal, de jelenlététől
átlényegülve haladok el.

Azonban mindig *eljő* a pillanat: *amikor*.
A színváltó leopárd, az aranyló oroszlán,
a figyelmes kenguru, a bölcs jegesmedve stb.
átharapja, feltépi, szétszakítja, megeszi.
„Jobb, ha lépek, míg élek”,
futott át rajtam a félelem teli talppal.

Álomkisasszony szemében épp
vallomását zárja a bölcs mellékszereplő.
De mielőtt istennőm behúzza
zöldeskék bársony függönyét,
„hogy vakon falja fel étkét”
rárontok a bestiára.

Akcióm sajnálatosan,
lévén Álomkisasszony álomszép,
mint gigantikus ejakuláció, nyomban
deformálódik. Sőt
minden fekete és vörös lesz,
mert szétkenem és szétnyomom
szemfestékét és rúzsát.

Végső helyemen, bódultan nyílik szemem
a nekem kiutalt lelki kertre: eldönthetetlen, hogy ezt
félbe hagyták, vagy bontani kezdték?
A felismerés, „*mennem kell, mert itt a vég*”,
rávesz, hogy hörögjek egyet.
Szolid csengőszónak tűnik.

És lám!
Egy abszolút topmodell lejt felém
a Kolwitzstr-én.
Érdeklődő, friss tekintettel,
már-már szerelmesen, akiben
örömömre, vagy rémületemre,
(már nem dönthetek),
Álomkisasszonyra ismerek.

14 KÉRETLEN FORRADALOM A LÓNYAY UTCÁBAN

Kinéztam az ablakon, és megláttam őket: jöttek!
Egy magas és egy alacsony alak.
Túrták maguk előtt az utcát.
Nem a járdán, hanem a térben lépegettek,
az országfejen,
hová leselkedő pillantásom
egyszeribe és kénytelenül behatolt.
Vasárnap van, gondoltam megvágom a lábam,
itt a jövő hét, majd begyógyul.

Szél sem mozdította az utca tömbjét,
rajtuk mégis hullámozott az öntudatöltöny.
Az egyik agyában épp lángra lobban az egotripp:
egy tengerpart látképe bontakozott,
távolban a süllyedő Szent István csatahajóval.
Büszkesége még nem döntött, feláll a napozó ágyból,
vagy tovább döngeti sikerei lajstromát, és úgy
int hívogatón a vízbe dőlő tengerészeknek.
A másik fejében egy nagyzenekari terem ereszkedett:
ő áll a pódiumon, és körbenéz,
kit fog megenni.

A szavannák illatát hozta a kép,
ahol az izgága polgáregér küzd a prolíoroszlánnal.
Megszédültem szolid lakásom terében.
Hatalomzakók csattogtak lent,
államhajak dermedtek
a választászelé hullámsírijába.

Egy néni botladozva kétkerekű
kocsija vektoraként, ámulatában
térdre ereszkedett.

Elmentek mellette.

Egy kutya, lábát feltartva,
megállította hugyozását, ahogy
húpórása kiadta, és köszönettel
rájuk meredt. Elhaladtak.

A Lombardia zálogház
kirakatában megrepedt
egy 1989-as videólejátészó.

A nagyobbik alak váratlanul hátrafordult,
egyenest a szemembe nézett:

*„Te kis lúzer, a tonnányi vágyaiddal,
gyere le!”* – ez volt a message.

A vágtyáj turista őseinek
nem szörtyög a mellkasuk,
hasuk nem fáj- nyugtáztam.

Istenem, ezek még le sem feküdtek, vagy
épp most léptek ki

a gigantikus történelmi
szakajtóból?

Nem, természetesen, senki sem adott választ.

*„Az interaktivitást
magadon gyakorold öcsi!”*

- ez a választói feladatom,
ha netán nyomnék egy entert
egy meg nem írt emailre.

De lent, ahol az utcát elöntötte a büszkeség,
a házak visszafogták lélegzetüket,
Egy darab vakolat, annyi sem hullott,
amire épeszű gerilla hangya
ráhelyezné kémiai karabélyát.

Hát mától másként lesz -
nyögtem kéretlen barikádom mélyén.
Az én forradalmam!
De ijedtemben egy ilyen szóra,
hogym forradalom,
váratlan merevedésem támadt.

Már nem jöttek, csak mentek.
Szentigaz, vasárnap volt,
és tudva, hogy nemsokára
hétfő, megvágtam direkt a lábam:
úgyis begyógyul,
lesz rá ideje, ha nem, levágom.

POSZT-GLACIÁLIS WÜRM

(kerti készülékek)

Bevállaltam, amit más nem.
Kihúzogattam ma a fűszálakat a kavicságy közül.
Ki gondolná, milyen erős a májusi nap,
és a sok apró léggjárom drón, a térdelés,
koszos körmök, meg ami vele jár.

Majd végig néztem a tiszta kerti úton,
csak úgy ragyogott a sok kis sárga-fekete-fehér-vörös dunakavics,
régim kedvencem, amikor volt még ilyen.
A gereblyézést meghagytam az időnek,
végül is nem zen-kert, majd az eső eligazítja a sorokat,
lemossa a föld göröngyeit.

Az a jó ebben, hogy nincs benne semmi sem,
semmi más, mint amit épp csinálsz.
Térdelsz és húzod a füvet,
kicsit ragad, néha beszakad a gyökere, mélyre ásol.
Nem szimbolikus, épp teljesen realista.

Amúgy is ma összeakadt az idő:
volt, amit tíz percnak véltem,
miközben majdnem egy óra volt,
és fél délelőtt tűnt el valami negyedóraként.

Miként telhetett az idő, míg voltak rovarok?
Meg tenger, galamb, pipacs, hegy?
Mindig az jut eszembe,
ülök és nézem a virtuális todulás hullámain,
csereberélek képeket, aztán szép tisztán felálllok és tűz haza
az önidő részleteiben mentett fájjaimba.

Kertész leszek! – kiáltott bennem valaki.
Amint a hűvösbe tértem, elrágcsáltam két olívbogyót
és a kultikus paradicsomot is magamba tömtem.
A Panteleimon-monostor már hosszú árnyékot vetett,
mire fülkémbe tértem.

Kint néhány frissen érkezett fehér turistabusz,
enyhe opálos törések fényében.
Már benne voltam az ülésben mélyen,
szorgosan dobáltam ki a cselekvési felhívásokat magamból.
Mégis kinek az élete ez? – ötlött fel akaratlanul.
Majd elhatároztam,
holnap is megismétlem az összes hibát,
hátha így sosem múlik el.